

Sygn. akt I Ca 471/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. W. (...)z siedzibą w T.

przeciwko P. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 20 sierpnia 2018 roku, sygnatura akt I C 648/18 upr

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego P. B. (1) na rzecz powoda D. W. (...) z siedzibą w T. 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 471/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Łasku w sprawie z powództwa D. W. OU z siedzibą w T. przeciwko P. B. (1) zasądził od pozwanego na rzecz powoda 2 270,05 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od 18 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu zasadzając od pozwanego na rzecz powoda 1 397 zł.

Rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

W dniu 20 listopada 2016 r. doszło do zawarcia umowy pożyczki, drogą elektroniczną, pomiędzy pozwanym P. B. (2) a (...) sp. z o.o.

w B., za pośrednictwem (...) sp. z o.o. Pozwanemu pożyczko kwotę 1 700 zł.

Zgodnie z warunkami umowy pozwany winien zwrócić kwotę 1 700 zł do 4 stycznia 2017 r. Pożyczkodawca pobrał prowizję w wysokości 487 zł. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczkodawca miał prawo naliczyć odsetki umowne za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych (§ 15).

Powód nie spłacił kwoty pożyczki ani też prowizji w łącznej wysokości 2 187 zł.

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z 26 stycznia 2017 r. w.w. wierzytelność została zbyta na powoda.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał powództwo za zasadne w oparciu o art. 720 § 1 kc. W ocenie Sądu niewątpliwym było, że obie strony umowę pożyczki zawarły. W tym zakresie pełnomocnik pozwanego podnosił szereg uwag dotyczących „jakości” dowodów zaprezentowanych przez powoda na tą okoliczność, jednocześnie nie prezentujący własnych. Innymi słowy strona pozwana, poza zaprzeczeniem, iż umowę zawarła, nie zaprezentowała na tą okoliczność dowodów, a zatem zadanie Sądu sprowadzało się do oceny czy dowody przekazane przez powoda są wystarczające do przyjęcia, bez uchybienia art. 321 kpc, że został nawiązany stosunek pożyczki.

Do zawarcia umowy miało dojść w drodze elektronicznej, co jest niewątpliwie dozwoloną metodą. Pożyczkobiorca miał się zarejestrować na stronie internetowej pożyczkodawcy, weryfikacja miała nastąpić poprzez przelew potwierdzający rejestrację. Następnie pożyczkobiorca składał wniosek o pożyczkę a jej kwota jest przelewana na jego konto. Przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy ramowej pożyczki, umowy pożyczki nr (...) oraz przelew kwoty 1 700 zł w ocenie Sądu dostatecznie potwierdzają fakt jej udzielenia. Wskazane w nich daty korelują ze sobą. Załączono również wydruki ze strony internetowej obrazujące złożenie wniosku o pożyczkę i dokonanie potwierdzenia ze strony pożyczkodawcy.

Sąd wskazał na treść art. 243¹ kpc, zgodnie z którym przepisy dotyczące dowodów z dokumentów stosuje się do każdego dokumentu zawierającego tekst, umożliwiającego ustalenie ich wystawców, zaś zgodnie z art. 77³ kc dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Wydruk ze strony internetowej poświadczony za zgodność przez radcę prawnego będącego pełnomocnikiem powoda może zatem być uznany za dowód. Nadto, jak wynika

z zestawienia z wydruku pozwanemu wysłano także formularze informacyjne. Tym samym omówione wyżej dowody, oceniane łącznie, pozwoliły Sądowi przyjąć, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, pożyczki udzielono.

Co do braku umocowania do zawarcia umowy pożyczki Sąd zauważył, że w umowie wskazano, iż pośrednikiem jest tu (...) sp. z o.o., zaś pożyczkodawcą jest (...) sp. z o.o. Nie załączono dokumentu poświadczającego istnienie stosunku prawnego, z którego wynika owo umocowanie, jednakże art. 103 § 1 kc stanowi, iż jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Zdaniem Sądu umowa cesji wierzytelności stanowi wystarczające potwierdzenie, że pośrednik działał w ramach swego umocowania odnośnie przedmiotowej umowy pożyczki, skoro następnie pożyczkobiorca sprzedaje wierzytelność z tego tytułu.

W zakresie zarzutu braku indywidualnego uzgodnienia postanowień umowy pożyczki Sąd zauważył, że nie ma obowiązku czynienia takich uzgodnień. Dopuszczalne jest stosowanie wzorców umownych, o czym świadczy choćby treść art. 385¹ kc. Skoro bowiem postanowienia umowy zawarte z konsumentem a nieuzgodnione z nim indywidualnie nie wiążą go, dopiero jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, to postanowienia nieobarczone taką wadą są co do zasady wiążące. Już w tym momencie Sąd zaznacza, że nie uważa postanowień dotyczących prowizji 487 zł przy pożyczce 1 700 zł za abuzywne. Taki koszt przygotowania umowy, oceny wniosku, utrzymania systemu informatycznego nie jest wygórowany.

Brak jest podstaw do twierdzenia, że umowa pożyczki jako taka jest nieważna (art. 58 kc.). Pożyczka jest nazwaną umową kodeksową, nie można stwierdzić, że gdy chodzi o jej essentialia negotii zmierza ona do obejścia ustawy, jest sprzeczna z ustawą czy z dobrymi obyczajami.

Odnośnie skapitalizowanych odsetek naliczonych od kwoty pożyczki do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, Sąd zauważył, że pożyczkobiorca i jego następca mieli prawo je pobrać (art. 359 kc i art. 481 kc). Ich wysokość określa § 15 ust 2 umowy (k. 30v) i są one równe dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Zatem nie można mówić o niezasadności kapitalizacji odsetek.

Zgodnie z art. 509 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powód dostatecznie wykazał fakt przelewu wierzytelności obciążającej dłużnika (vide umowa przelewu wraz z załącznikiem). Przedstawiono ksero umowy poświadczone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego będącego pełnomocnikiem powoda. Została ona zawarta ze strony cesjonariusza przez członka zarządu, a do akt złożono poświadczony wydruk z estońskiego rejestru handlowego. Umocowanie Prezesa zarządu cedenta potwierdza KRS. W załączniku do umowy cesji ujawniono wierzytelność z tytułu pożyczki udzielonej pozwanemu (vide nr pożyczki).

Co do dalszych odsetek, to Sąd zauważył, że zostały one określone jako odsetki maksymalne za opóźnienie, które istotnie obecnie wynoszą 14%, co jednak nie jest przesądzone na przyszłość, a więc nie jest zasadnym zasądzenie ich „na stałe” w tym procencie. Stąd też Sąd zasądził odsetki w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (vide treść art. 481 § 2¹ kc). W pozostałej części powództwo podlegało więc oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc – powód uległ w minimalnej części. Złożył się nań wynagrodzenie pełnomocnika powoda za postępowanie pierwszo- i drugoinstancyjne (900 zł i 450 zł – § 2 pkt 3 § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata od pozwu i opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany wnosząc apelację w części zasądzającej, tj. w zakresie punktu I oraz punktu III orzekającej o kosztach procesu.

Skarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 233 § 1 kpc poprzez całkowicie dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności ocenę:

a) potwierdzenia przelewu kwoty 1 zł polegającą na przyjęciu, iż tym przelewem pozwany potwierdził wolę zawarcia pożyczki numer (...) i numer (...) w dniu 20 listopada 2016 r., podczas gdy ten przelew był wykonany w dniu 26 listopada 2014 r., tj. 2 lata przed umowami pożyczki, na które powołuje się w pozwie powód.

b) umowy pożyczki polegającą na przyjęciu, iż obie strony zawarły umowę pożyczki, podczas gdy z dowodów przeprowadzonych przez sąd nie wynika, iż pozwany zapoznał się z treścią umowy pożyczki, podpisał ją i zawarł ją skutecznie zgodnie z punktem 3.1.3. umowy ramowej.

c) wydruku „profilu klienta”, z którego sąd wywiódł wniosek, jakoby to pozwany dokonał jego wypełnienia, a okoliczność ta nie jest potwierdzona przez żaden dowód złożony przez powoda w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu przez Sąd, iż pozwany zawarł skutecznie umowę pożyczki, składając wniosek o pożyczkę, podczas gdy brak jest dowodu świadczącego, iż to pozwany złożył wniosek o pożyczkę i zaakceptował warunki umowy, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd, iż umowa pożyczki została zawarta w sposób prawidłowy a winno doprowadzić do ustalenia, że wobec braku złożenia przez pozwanego wniosku o pożyczkę i na skutek niewykonania przez niego przelewu weryfikacyjnego nie doszło pomiędzy stronami do skutecznego zawarcia umowy pożyczki;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu przez Sąd, iż pozwany złożył oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki numer (...) i numer (...) w dniu 20 listopada 2016 r. w sytuacji, gdy w aktach sprawy nie ma żadnego dowodu świadczącego o dokonaniu przez pozwanego tej czynności;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu przez Sąd, iż pozwany dokonał przelewu weryfikacyjnego, podczas gdy jedynym dowodem przedstawionym przez powoda był przelew z dnia 26 listopada 2014 r., tj. 2 lata przed dniem przedstawionej przez powoda umowy pożyczki, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przekonania Sądu, iż pozwany potwierdził tym przelewem zawarcie umowy pożyczki numer (...) i numer (...) w dniu 20 listopada 2016 r.;

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak dostatecznego uzasadnienia okoliczności uzasadniających brak wątpliwości sądu, że doszło do zawarcia umowy pożyczki, w sytuacji, gdy żaden z dowodów załączonych przez powoda nie zawiera podpisu pozwanego, ani wyrażenia przez niego zgody na warunki umowy pożyczki, na podstawie której dochodzone jest roszczenie przez powoda;

- naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił fakty świadczące o zawarciu umowy i przejściu praw z umowy pożyczki na powoda, w sytuacji gdy powód nie przedstawił żadnego dowodu na wykazanie, iż doszło do cesji wymagalnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanego w określonej kwocie, podczas gdy osoba pozwanego nie jest wymieniona wprost w umowie cesji wierzytelności;

II. naruszenie prawa materialnego, tj.

- art. 720 k.c. poprzez błędne uznanie przez sąd, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki, w sytuacji, gdy brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na fakt zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego;

- art. 509 k.c. poprzez błędne uznanie przez sąd, iż doszło do przeniesienia wierzytelności względem dłużnika na rzecz powoda, w sytuacji gdy na podstawie umowy przelewu praw wraz z załącznikami nie można stwierdzić, iż przeniesiona została zindywidualizowana wierzytelność przysługująca względem pozwanego;

-art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, iż strona powodowa sprostała ciężącemu na niej obowiązkowi udowodnienia dochodzonego roszczenia, w sytuacji braku wykazania przez powoda faktu zawarcia umowy pożyczki oraz cesji wierzytelności na powoda.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części zasądzonej i oddalenie powództwa także co do tej kwoty, zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje.

Pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Kontrola instancyjna nie wykazała nieprawidłowości, które uzasadniałyby wzruszenie zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez stronę pozwaną.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są w pełni prawidłowe, a okoliczności ustalone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zostały przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia apelacji.

Zgodnie z treścią art. 505⁹ §11 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na naruszeniu prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, czy na naruszeniu przepisów

postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w oparciu o art. 505¹³ § 2 jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W kontekście powyższego wskazać należy, iż pozwany nie zdołał wykazać naruszenia przepisów przekładającego się na poprawność wydanego wyroku.

Co do zarzutu naruszenia art. 232 kpc wskazać należy, iż to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Pozwany nie wykazał by indywidualny numer rachunku bankowego na który dokonano przekazania kwoty 1 700 zł nie należał do niego. Nie jest wystarczającym zaprzeczenie tej okoliczności w sytuacji w której powód dokonał za pośrednictwem (...) bankowego przelewu z tytułu umowy pożyczki nr (...), zawierającej jego dane identyfikujące. Z uwagi na to, że banki weryfikują czy posiadaczem konta jest osoba wskazana w przelewie jako jego właściciel nieuprawnionym jest założenie, iż przelew dokonany na nazwisko pozwanego został wykonany faktycznie na rzecz innej osoby. Do wykazania zawarcia umowy pożyczki wystarczającym jest załączenie przelewu kwoty pożyczki w jej wykonaniu. Forma pisemna zastrzeżona jest jedynie dla celów dowodowych i nie jest wyłącznym dokumentem w oparciu o którym strona powodowa może wykazywać jej istnienie.

Dodatkowo wskazać należy, iż pozwany dokonał rejestracji i skorzystał ze standardowego procesu zawierania umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość za pomocą formularza rejestracyjnego umieszczonego na stronie internetowej należącej do strony powodowej. Podczas rejestracji pozwany wypełnił wymagane pola, w tym potwierdził, że zapoznał się i zaakceptował postanowienia umowne oraz regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną. Na podstawie powyższego poprzednik prawny powoda dokonał weryfikacji oceny zdolności kredytowej pozwanego, a pozwany został poinformowany o możliwości odstąpienia w wyznaczonym terminie od umowy, o obowiązujących opłatach i prowizjach, o prawach i obowiązkach stron. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał zatem, iż umowa pożyczki została zawarta, a powód wywiązał się z jej postanowień, tj. przelał na konto pozwanego kwotę pożyczki.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów podnoszonych przez apelującego, a odnoszących się do nieprawidłowości przy ocenie materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy.

Art. 233 § 1 k.p.c. daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w rozstrzygnięciu kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, że sąd uchybił w sposób rażący zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Sąd, oceniając materiał dowodowy, zawsze jednym dowodom daje wiarę, a innym jej odmawia, ale fakt ten nie może uzasadniać zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jeżeli ocenę tę cechuje wnikliwość i staranność, a wyciągnięte wnioski końcowe tworzą zwartą logiczną całość, zgodną z zasadami doświadczenia życiowego. Skoro ocena dowodów należy do sądu orzekającego, to nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jeśli tylko wnioski te odpowiadają regułom logicznego myślenia (por.: wyr. SA. w S. z dn. 19.06.2008 r., I ACa 180/08; wyr. SA w Poznaniu z dnia 09.04.2008r., I ACa 205/08). Ponadto dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie wystarcza twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącej nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności

skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Postawienie zarzutu obraży art. 233 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Zaś uwzględnienie przez Sąd w ocenie materiału dowodowego powszechnych i obiektywnych zasad doświadczenia życiowego nie usprawiedliwia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów na tej tylko podstawie, że indywidualne i subiektywne doświadczenia strony są od tych zasad odmienne.

W tym kontekście podniesiony przez stronę skarżącą zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc przez dokonanie błędnej oceny dowodów, a w konsekwencji uwzględnienie powództwa w istocie dotyczy sfery prawa materialnego. Badanie zaś prawidłowości zastosowanych norm prawa materialnego nie jest dokonywane w trybie przepisów procesowych, jak błędnie wywodzi skarżący.

Nie doszło także do naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c.

Jak wynika z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1998r. (I CKN 949/97, LexPolonica nr 2050372) o skutkującym zmianą orzeczenia Sądu I instancji naruszeniu art. 328 § 2 kpc można by mówić wtedy, gdyby uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozwalało skontrolować prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca w niniejszej sprawie. Ocena prawna zaprezentowana przez Sąd I instancji jest prawidłowa oraz wystarczająca do tego by uznać, że do naruszenia przepisu art. 328 2 kpc uzasadniającego zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku nie doszło. Takie uchybienie musiałoby być na tyle istotne, aby nie dawało podstawy do kontroli instancyjnej takiego orzeczenia. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca, a wyrok Sądu I instancji możliwy był do zweryfikowania na podstawie jego uzasadnienia. Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu wyroku jakie dowody przeprowadził oraz jakie okoliczności Sąd ten uznał za udowodnione. Sąd Rejonowy dał w szczególności wiarę dokumentom przedstawionym przez powoda na okoliczność zawarcia umowy pożyczki. Nadto zauważyć należy, że i sam pozwany nie miał trudności z wyspecyfikowaniem zarzutów apelacyjnych i ich uzasadnieniem. Natomiast Sąd nie jest obowiązany w uzasadnieniu orzeczenia odnieść się do wszystkich twierdzeń i zarzutów podnoszonych przez strony w toku procesu. Wystarczającym jest odniesienie się do zarzutów istotnych z punktu widzenia zasady odpowiedzialności i wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany natomiast nie kwestionował wysokości kwoty dochodzonej przez powoda.

W powyższym względzie należy również wskazać, iż zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Należy jednak zauważyć, że treści wskazanego przepisu art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim nie należy interpretować jedynie zgodnie z regułami językowymi. Ugruntowało się bowiem stanowisko doktryny stanowiące, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej z własnoręcznymi podpisami, jak i na innym trwałym nośniku (A. K., M. C., M. S., M. K., G. K., T. O., „ Ustawa o kredycie konsumenckim. Rekomendacje interpretacyjne podstawowych regulacji. Komentarz", W. 2012 rok, str. 122-124; J. P. [w:] " System prawa prywatnego. Prawo zobowiązań - część szczegółowa", tom 8, pod red. J. L., W. 2011 rok, str. 443).

Nie jest więc konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Trwałym nośnikiem jest między innymi niepodpisany dokument (T. Czech " Kredyt konsumencki. Komentarz", LexisNexis 2012 str. 214-216). Wskazuje się ponadto, że przeciwna interpretacja prowadziłaby do dyskryminacji kredytodawców niebankowych, jakim był poprzednik powoda w przedmiotowej sprawie. Banki bowiem mogą sporządzić dokument umowy kredytu na elektronicznym nośniku informacji w trybie art. 7 ustawy- Prawo bankowe, co pozwala na złamanie ustawowego wymogu formy pisemnej. Kredytodawcy niebankowi mogliby natomiast zawrzeć umowę

w formie elektronicznej tylko wtedy, gdy obie strony, tj. kredytodawca i konsument, korzystaliby z kosztownego i słabo rozpowszechnionego bezpiecznego podpisu elektronicznego, weryfikowanego za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

W rezultacie, w obrocie elektronicznym banki uzyskiwałyby istotną, nieuzasadnioną przewagę nad innymi kredytodawcami. Z tych właśnie powodów uznaje się, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć poprzez umieszczenie jej na trwałym nośniku, bez konieczności zachowania formy własnoręcznych podpisów (tak T. Czech w: „Kredyt konsumencki. Komentarz”). Racji nie miał zatem pozwany, kwestionując fakt zawarcia umowy pożyczki nr (...) drogą elektroniczną, w sytuacji gdy powód nie przedstawił, w ocenie pozwanego, odpowiednio podpisanych dokumentów świadczących o powstaniu wierzytelności. Bezprzedmiotowy stał się tym samym kolejny zarzut apelującego odnośnie naruszenia przepisu art. 78 k.c., dotyczącego wymogów niezbędnych dla zachowania formy pisemnej czynności prawnej, skoro przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta z zachowaniem przepisanej prawem formy.

W świetle art. 720 k.c. dla bytu pożyczki decydujące znaczenie ma zastrzeżenie obowiązku jej zwrotu (tak SN w orzeczeniu z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1040/98, niepubl.). Umowa pożyczki jest podstawową, najogólniejszą, a zarazem najprostszą czynnością kredytową. Jej istota sprowadza się do czasowego korzystania z określonego przedmiotu, przy czym od woli stron zależy czas tego korzystania (pożyczka krótko- lub długoterminowa, pożyczka na czas nieoznaczony). Pożyczkodawca wyzbywa się więc własnych pieniędzy, aby umożliwić pożyczkobiorcy realizację jego celów. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą i mimo, że ma charakter obligacyjny wywiera także skutki w sferze prawa rzeczowego. Pożyczkodawca zobowiązuje się bowiem do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki (jest zatem umową zobowiązującą do przeniesienia własności)"

w zamian" za zobowiązanie pożyczkobiorcy do zwrotu, czyli do przeniesienia własności takiego samego przedmiotu na pożyczkodawcę, przy czym wykonanie zobowiązania przez pożyczkodawcę jest warunkiem skuteczności zobowiązania pożyczkobiorcy. Oznacza to,

że obowiązek zwrotu pożyczki przez biorącego powstaje wtedy, gdy jej przedmiot został przez dającego wydany i między tym wydaniem a zwrotem ma upłynąć pewien czas przeznaczony na poczynienie użytku z tych pieniędzy lub rzeczy.

Jeżeli natomiast chodzi o umowę cesji wierzytelności przypomnieć należy, iż przedmiotem cesji były wierzytelności wymienione w Załączniku nr 1 do tej umowy (§ 1 umowy) a w treści Załącznika nr 1 wierzytelność z umowy (...) jest wymieniona, a zatem stanowi jej część. Wierzytelność jest określona poprzez wskazanie numeru umowy z której istnieniem jest związana, a pozwany nie wskazuje w oparciu o jakie przepisy prawa wywodzi, iż niezbędnym warunkiem jej ważności jest wymienienie osoby pozwanego wprost w treści tejże umowy cesji (k. 27 akt).

Powyższe prowadzi do oczywistej konstatacji, że apelacja pozwanego stanowi jedynie subiektywną polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy w pełni aprobuje. Mając to na uwadze, apelację jako bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c., należało oddalić.

Pozwany przegrał sprawę także w postępowaniu apelacyjnym. Dlatego w pkt. 2. wyroku Sąd z mocy art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.) zasądził od pozwanego na rzecz powoda 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.